De primo deſcenſu quo hō deſcendit quantū ad ſeipſū de gradu ſuperiori ad inferiorem. Ca.lxv.

PRimo igit̄ hō deſcendit ad ſeip̄m: cū verbi gratia: aliquis in altiori aſcenſu conſtitut⁹ / et ad ſublimiorē gradū ꝓuectus: interdum tn̄ deſcēdit vt ſe pfecti⁹ in inferiori gradu exerceat: ne ſp ſupra aſcendens negligens amittat qḋ inferiuſ iā acq̇ſiuit. Neqꝫ enī ita q̇s in his aſcēſioīb⁹ ad anteriora ſe debet extēdere quaſi non eſſet penit⁹ op⁹ ad poſteriora reſpicere: ſ; ita debet ad anteriora ſe extēdere et de v̄tute in v̄tutē ꝓficere: vt neq̄q̄ negligat gradus ad q̇s deuenit vel p q̇s aſcendit: vt qḋ iā obtinuit ſūmope ſtudeat cuſtodire: v̄bi grā. Per timorē prius fuiſti cōpunctus ⁊ p meditatiōes mortꝭ tue extremi iudicij et penaꝝ inferni: et multa bona egiſti / ac deinde veniſti ad ſpem: et memoria celeſtꝭ glorie et beneficiorū dei / dultius te ad compunctionem amoris incitaſti. Nunq̇d iā timorē debes relinquere: nūq̇d iā ex toto meditatiōes mortis et iudicij debes oīno poſtponere: Nō ita: interdū p ſpem ad ſupiora debes aſcendere / et ad celeſtē gloriā ſpeculari: vt eius pulchritudine alliciaris ad vlteri⁹ aſcendēdū. Interdū v̄o p timorē debes deſcēdere et vanitatē mūdi et breuitatē vite tue / et acerbitatem penarum infernalium ſtudioſius ꝯtēplari: vt terrearꝭ īferius deſcendere: vt ſic ante traharis p ſpē: a poſteriori v̄o p timorē q̄ſi q̇dā aculeo ꝓcedere et aſcēdere

compellaris: vt ita ſemꝑ in tuis exercitijs inter timo
rem et ſpem et caritatem aſcendas et deſcendas/ do
nec ipſa caritas fuerit perfectiſſima. foras mittens ti
morem: ne videlicet in torporem vel ſecuritatem in
cidas/ aut preſumptionem. Sic vtiqꝫ angeli. id ē vi
ri ſancti aſcendunt in celum per affectum et deſideri
um/ et deſcendunt in abyſſum vel viuentes in infer
num per diligentem conſiderationem. In quo ta
men gradu amplius quiuis ſe debeat exercere/ diſ
cretione opus eſt vt diſcernatur ſecundum ꝓfectus
ſtatus et conditiones perſonarum: Sic itaqꝫ aſcen
dendo et deſcendendo vtrumqꝫ pedem chriſti cum
Maria amplecteris peccatrice. Sic miſericordiā et
iudicium cum ꝓpheta domino decātabis. Ad hos
duos aſcenſus et deſcenſus omnia que in ſcripturis
ſunt/ referuntur ſecundum Auguſtinū: vt videlicet:
miſericordiā ames: timeas poteſtatem. Unde ꝓphe
ta ſanctus in diuina locutione: hec duo ſe narrat ſo
lūmodo audiuiſſe. Semel īquit locutꝰ eſt deus duo
hec audiui/ qꝛ tibi dn̄e ē miſericordia: ⁊ tu reddis vni
cuiqꝫ iuxta opa ſua: ꝓpter hec duo ꝓphete: ꝓpter
hec duo om̄es ſūt ſcripture. Audi beatū Greg. hūc
tibi aſcenſū et deſcenſū recōmendantē. Quis inqͭt
ſecuritati timor ſēꝑ longe videat abeſſe: nobis tn̄ ni
hil eſt ſecuriꝰ q̄ꝫ ſub ſpe ſꝑ timere/ ne īcauta mēs aut
deſperādo ſe ī vitijs deijciat/ aut extollēdo ď donis
ruat. An̄ diſtricti enī et pij iudicis oculos q̄nto de ſe
mēs ſub ſpe humiliꝰ trepidat: tāto in illo robuſtius
ſtat. Si ergo non vis vt veniat tibi pes ſuꝑbie/ q̄ ca
dunt oēs q̄ opant̄ iniquitatē: noli a timore pedez to

taliter remouere.

De ſecūdo deſcēſu quo īterdū neceſſe ē hoiem deſcēdere ad morū exteriorū ⁊ geſtuū diſciplinā. Ca.lxvj.

Secundo etiā o hō nōnūq̄ ad teipm debes deſcendere et exteriorē hoiem debite ī moribus diſponere et ordinare vt interior tua deuotio et interna ſāctitas in geſtib⁹ exteri⁹ et moribus eluceſcāt. Itaq̄ rege mores tuos exteriores vt ſis tibi cuſtodit⁹: ſis alijs exēplaris: ſis amabilis vniuerſis. Hoc aūt optime cōplebis ſi tria in exterioribus morib⁹ ſtudueris obſeruare. Primo vt mores tui ſint maturi. Scdo vt ſint hūiles. Tertio vt ſint benigni. Maturitas reddit te exēplarē alijs. Humilitas cuſtoditū tibi. Benignitas facit amabilez vniuerſis. Maturitas aūt in hoc ꝯſiſtit vt hō nō ſit leuis ad currēdū nec ꝓn⁹ ad riſū nec curioſ⁹ vl' v̄boſ⁹ ſeu ioculator. Hec maturitas caput regit: int⁹ mētē cōponit / et totū corp⁹ exteri⁹ ab inſolētia cuſtodit. Caput regit ne leuiter hinc inde circūferat: oculos ne vagētur: aures ne curioſe auſcultent / et ſic d̄ ſingul'. Morū hūilitas deprimit ceruicē: humile format reſponſū et geſt⁹ cōplanat: veſtitū ſimplicē amat: ſeſe inter nouiſſimos locat: oſtētatiōis notā declinat: ſingularitatē fugit: ad alioꝝ obſequia agilē facit et ꝓmptū. Benignitas facit affabilē et cōpaſſiuū afflictis: tractabilē et exorabilē et flexibilē ad cōſilia impriēda: cōmunicatiuū ſui et ſuoꝝ in bono: hilarē ⁊ modeſtum / iocundū et fidelē et ſocialē / gratū et beneficum. Hec